

REGENSEN

REGENSJANERSAMFUNDETS
MEDLEMSBLAD

5. Serie Nr. 7

Oktober 1941

Dr. theol. O. Thune Jacobsen.

**Til 25 Aars Jubilæet som
Regensens Viceprovst.**

Jubilæums-Hilsen fra Regensianersamfundet.

En stor del af Danmarks akademikere — og ikke den ringeste del — har tilbragt nogle ungdomsaar paa Regensen; aar, som var rige paa udvikling, aar, da paavirkninger kunde sætte præg for livet, aar, hvori personligheden maaske formedes i mere udpræget grad end tidligere og senere i tilværelsen. Regensen var ikke blot opholdsstedet, Regensen var hjemmet. Den aand og tone, som fandtes her, fik derfor meget stor betydning for gaardens sønner, og indirekte kom de værdier, som Regensianerne modtog i Regensaarene, til at virke der, hvor de »i Danmarks have saar.«

Regensprovst og Viceprovst har derfor et ansvar, som er stort og vel egentlig langt større, end man ved en flygtig betragtning tænker sig, ansvaret for, at »den rette Regensaand« trives paa gaarden.

Derfor er det en lykke for Regensen, at V. P. har været knyttet til den røde gaard i et kvart aarhundrede, for Thune Jacobsen har i rigt maal haft netop de egenskaber, som kræves til den stilling, han har beklædt i dette lange spand af aar. Han er med liv og sjæl gaaet op i virksomheden paa Regensen; ved fortrolige samtaler, ved sit lune humør, sin taktfulde og fine tankegang og ikke mindst ved sit eksempel har han formaaet at give de unge den bedste paavirkning, som tænkes kan. Og han har opnaaet i enestaaende grad at blive elsket af de mange hundrede unge studenter.

Regensianersamfundet vil gerne paa festdagen deltage i hyldesten, som er saa velfortjent; vi ønsker V. P. hjertelig til lykke, men ikke mindre lykønsker vi Regensen, fordi den har haft denne mand til viceprovst i 25 Aar.

Regensianersamfundets bestyrelse.

Regensen og V. P. gennem 25 Aar.

Fem og tyve Aar er efterhaanden blevet et langt Tidsrum. Der er nu ikke mange Institutioner, der staar uforandrede gennem saa mange Aar.

Heller ikke over Regensen er de sidste 25 Aar gaaet sporløst hen. Den besøgende »afdøde« sørger over, at Lugten af Bøgebrændet er borte, mens de herboende »levende« glæder sig over, at der — under normale Forhold — er varmt paa alle Værelser og ydermere paa Gangene. De gamle Kakkellovne har taget Regenskarlene bort med sig; til Gengæld har Centralvarmen foranlediget Gangselskabernes og Fællesspisningens Indførelse —

under normale Forhold. En Modernisering af Telefonvæsenet har medført Kaldesystemets delvise Afskaffelse. Paa Værelserne er der anbragt elektriske Lys, Ottomaner o. s. v. Et Porcellænsystem er forsøgt, men befinder sig endnu paa Forsøgenes Stadium.

Livet er ikke blot ændret i det Ydre. Arbejdstempoet er blevet et andet. Der festes mindre, og det er ikke altid let at finde Kandidater til Embeds-
pladserne. Til Gengæld arbejdes der mere. Resultaterne svarer hertil.

Hvad der er bevaret, er dog langt mere, end hvad der er forandret. I det ydre fremtræder Regensen som den samme ærværdige Gaard som før, og man skal se nøje til for at opdage det meget omtalte Gitter og den nye Skorsten. Beskyttelsesrummenes Indretning har forandret den nye Fløjs Ydre. Ogsaa herom gælder det dog, at det ikke drejer sig om en normal Foranstaltning, men om temporære Opstillinger.

Bevaret er ogsaa Regensens aandelige Særpræg. Et Udtryk herfor er, at Foreningslivet er blevet udbygget yderligere, saa at det omspænder næsten alle herboende Regensianere.

Som et Symbol for den gode Aand, der vaager over Regensen, staar V. P. Han blev valgt af Konsistorium blandt mange Ansøgere, skønt han ikke opfyldte den Forudsætning, der var blevet udtrykt i Regensianersamfundets Adresse, at den nye Viceprovst personlig skulde være indlevet i Regenstraditionerne. Men han blev modtaget »med megen Sympathi« af Gaardens Beboere, og det skulde straks vise sig, at de ikke havde nogen Grund til at kritisere Valget. Straks ved sin første officielle Optræden (Okt. 1916) »erobrede han alle Hjerter« ved sine Ord, og da der i den paafølgende Vinter indlagdes elektrisk Lys, var man enig om, at dette ikke mindst skyldtes Viceprovstens utrættelige Arbejde. Siden da har hans Virksomhed i lige Grad været rettet mod Alumnernes materielle og aandelige Vel.

Fra det Øjeblik, de kom ind paa Gaarden, har hans Øjne hvilet paa dem; han har været lige beredvillig til at træde til, hvad enten det gjaldt om at fremskaffe en god Bog til Tidsfordriv eller et Pulver fra Medicinkassen til anden Fordriv. Uden at læse i Protokollen har han altid været à jour med de Strømninger, som rørte sig paa Regensen, og uden at overvære Generalforsamlingerne, har han fulgt med i den regensielle Politik. Han har henrevet Folkemasserne ved sine Festtaler, og han har været til Trøst for dem, ved hvis Sygeseng han sad. Der var ikke det Ønske saa beskedent, og der var ikke det Krav saa urimeligt, uden at han søgte at forstaa det og opfyldte det ved at stille sig paa dens Standpunkt, han stod Ansigt til Ansigt med.

Nu en lille og gammel Mand, der stadig som en Moder vaager over hver enkelt Regensianer og følger ham medfølelse i hans Glæder saavel som i hans Sorger.

K. F.

Regensianernes Lykønskning.

For 25 Aar siden fik en ung Mand Regensen. Han fik et usædvanlig dejligt Indflyttersværelse i den gamle Nordfløj, hvor Vinens Ranker snoede sig op ad de røde Mure; men ellers adskilte han sig ikke synderligt fra de andre Indflyttere, — maaske var han nok lidt ældre end de fleste, men til Gengæld mere erfaren og hørte med større Taalmod end disse paa, hvad gamle Regensianere havde at berette om Regensens Traditioner og ærværdige Fortid. De fleste Regensianere, — og da specielt Regensens Præpositus, Dr. juris Lassen —, har sikkert ment, at der af denne Indflytter kunde skabes en saa gæv Regensianer, som nogen Tid var set —, og Tiden har givet dem Ret. — Siden hin Dag for 25 Aar siden er mange Regensianere flyttet ind paa og ud fra Regensen; men V. P. holder stadig Stand paa sine gamle Indflyttersværelser i Nordfløjen, og talrige er de Regensianere, der har faaet deres første Indtryk af Regensen oppe i Viceprovstens Stuer.

Naar man i nogle Aar havde fristet en kummerlig Tilværelse paa smaa Kvistsværelser, i billige Pensionater eller smaaborgerlige Familiers Skød, følte man det som at komme hjem, naar De modtog os paa Regensen. Deres Hjertelighed og Menneskelighed gjorde, at vi følte os hjemme herinde fra første Færd — — — og senere! — — — vi var altid velkomne; De var altid villig til at diskutere smaa eller store Problemer med os: Studierne, den slette Økonomi og andre personlige Bekymringer — og mon jeg har Uret, naar jeg siger, at adskillige har benyttet sig af Deres Gæstfrihed blot for at komme op i de stille Stuer en kort Stund og fornemme den Tryghed og Fred, dér hersker. — — Paa Deres Dørtærskel hører den »Brutalitet«, der omgiver os, op; og vi glæder os over, at den har efterladt saa forbavsende faa Spor i Deres Sind.

Men De blev aldrig en verdensfjern stuelærd, — De var altid villig til at tage en Haand med i det praktiske Arbejde; og naar Festerne skulde arrangeres — — ja, Festerne! naar vi tænker paa V. P. som Regensianer dukker ogsaa Billedet af V. P. som den glade Festsdeltager op i vor Erindring; naar Foreningerne med deres specielle og fortættede Form for Regensliv kalder til Fest, er V. P. det naturlige Midtpunkt; han forstaar og falder nemt ind i den enkelte Forenings specielle Tone, og talrige Fester har faaet deres naturlige Afslutning med Hurraraabene foran 2. Gang. — Der er de store Fester paa Salæ, Soldene, Ballerne og ikke at forglemme Revyerne. Megen mere velment end egentlig sober Tale har fra de skraa Brædder været møntet paa V. P., og han har uden Bitterhed hørt til — — af og til vel endog »gemt disse Ord i sit Hjerte«; han har forstaaet at værdsætte det Venskab, hvor man af og til maa sige hinanden en drøj Sandhed.

Og der er de stille, lune Sommeraftener under den grønne Lind. Lampen flyttes ud, og Stemningen er der straks. Regensianere samles paa tværs af Foreningernes snævre Rammer, V. P. lokkes ned af Kaffeduften (!) og den lune Aftenluft og Passiaren gaar videre om de Problemer, som nu engang er fælles for alle Studenter, hvadenten de er 20 eller 70. Maaske lukker V. P. op for det Forraad af Livsvisdom, han har sammenbragt, — — da er det os, der maa aabne Hjerterne, og fra at være en let og luftig Stemning bliver Aftenen til en Fest, til et Møde med en Kultur, hvor Ærbødigheden for det uselviske Aandsarbejde er et fremherskende Karaktertræk.

Tunge Kanoner ruller gennem Købmagergade og bryder Stilheden. Vi mærker pludselig den kolde Natteluft; vi staar igen i den raa Virkelighed; men Mindet lever og vil formaa at række langt ind i Fremtiden.

I en Regenssang synger vi »Tidlig falder alle grønne Blade, snart skal vi spredes imod Syd og Nord — —.« De 2—3—4 Aar, det er hver især beskaaret at bo herinde, forløber kun altfor hurtigt. Vi kommer herind som blot Studenter; men vi gaar ud som Mennesker, der har forstaaet, at det at være Student er ikke nok. Livet kræver noget mere af os i Retning af Uselviskhed, Tolerance og almenmenneskelig Viden end Fakulteterne kan bringe. Alle, der har erkendt dette, vil paa denne Dag med Taknemmelighed sende Tankerne til den røde Gaard i Byens Larm, til de stille Stuer paa 2. Gang, hvor 25 Aars Regensianere ved Eksemplets Magt har lært at leve Livet rigere, end vi ellers vilde have været i Stand til.

Modtag vor største, vor varmeste Tak for de forgangne Aar med Haabet om, at De endnu i mange Aar maa være Regensianeren blandt Regensianere.

Jakob Øster.
Klokke.

Regensianeren V. P.

Vi skelnede i min Tid mellem Hulebeboerne, de almindelige og de prominente Regensianere. En Aften sagde Rysgaard til mig: »Jeg har ligget og gennemgaaet de prominente Regensianere.« »Har du glemt nogen?« »Nej.« »Nøjgaard f. Ex.« »Han er ikke — — —.« »Jo-jo.« »Han kan ikke sige Lort.« »Prøv selv.«

Hvorledes det forholder sig med V. P.'s Kvalifikationer, maalt paa denne Prøvesten, mindes jeg ikke at have modtaget Sandsagn for. Men derudover — — —.

V. P. har en Bror, der er Overlæge, og en, der er Overjustits. De er det bare Vand mod vores V. P., for han er overregensiel, med hvilket Udtryk menes, at han er den af alle os unge Personer inde fra Rødstensborgen, der i sig forener skønnest Regensianerens Egenskaber. Længe leve paa Gaarden Overregensianeren V. P.!

Vedersø, 1/9 1940.

Kaj Munk.

P. S. Man kunde jo lade anstille et offentligt Forsøg paa Jubilæumsdagen. Maaske vil det vise sig, at V. P. er prominentissimus.

Paa rette Plads.

V. P.'s Forgænger i Embedet var i sine sidste Aar en træt og syg Mand, hvis Indflydelse paa Regensianernes Liv var ringe. Det var nærmest, som om han kom os saa lidt ved.

Det første Indtryk, da Efterfølgeren traadte sine Børnesko paa Gaarden, gik i Retning af en lille, vims Mand, som med stor Iver tog sin Gerling alvorligt, men det maatte han jo selv om, saalænge han ikke gik os virkelig vaskeægte, gamle Regensianere for nær.

Da Viceprovsten saa begyndte paa mærkelige Bedrifter, saasom at invitere os til Aftenselskaber med Lagkage og Vin, blev det jo nødvendigt at tage nærmere Stilling til den ny Mand.

Hvad Resultatet blev, behøver jeg ikke at gøre Rede for. Hvad enten V. P. optraadte paa et stormende Gilde med sin urokkelige og underfundige Veltalenhed, eller vi mødte ham som den kompetente Administrator, eller vi søgte ham i den smukke Stue, hvor van Dyck'en kiggede genkendende til — i al Fald — mig, medens vi legede med de sjove Lysestager med Slukkerne, Indtrykket blev det samme: en Personlighed.

Jeg vil tro, at netop Forhandlingerne med den kloge og hjælpsomme Mand paa Tomandschaand har været det, der ofte er bleven af stor Betydning for os, ikke mindst da vi var i den Alder fra 20 til 25, hvor vi i Almindelighed er alt for modne og kloge til at søge Raad og Vejledning hos vore Fædre.

Derfor, kære V. P., er der utallige, der skylder Dem Tak for Trøst, Vejledning og Hjælp.

Og gid, at vi saa maa blive fri for at faa anbefalet flere Fuldmægtige.

Ejnar Reinstrup.

Et Hverdags Spil.

Tidlig Morgen i Regensens Gaard. Alt aander Fred. — Morgenens Porte Carstensen lukker. — Portneren brumler sit gnavne »G'moren« til Karle og Koner, som sladrende smyer sig langs med Trekroner til Dagens Dont. — Men se, der staar han — V. P. — i Vildvinens Vildnis, — bag glitrende Rude, med den hvidnende Flip og det kridhvide Haar i den grøn-røde Gaard. — Forsigtig lindes et Vindu paa Krog, — og ned han lister med Klude og Klæder til travle Koner, der standser Sludren. Hans lune Øjne ler, — han ser de tømte Flaskers Flok fra sidste Nats Symposion, — men brat paa Læben Smilet stopper, da en Hærskare skues af skaarede Kopper og knuste Glas.

Nu skrider Provsten til sit Kateder, — men V. P. gaar til de evige Tanker om Liv og Død, — penslet ned i graablaa Kollegiehefter, — Tanker, tænkt og levet ved dette Klapskrivebord. — Men stadig styrres de evige Tanker af rastløs Ringen af Regensens Dreng; — snart skal de hente en Fodboldtrøje, den næste Borvand til bullent Øje, — Kummen knustes, da Tandbørsten tabtes, — og Pæren sprang, da vi solded i Aftes. — Klokkeren klager over Indflyt'res Færden, men V. P. stiger ned fra Tænkernes Verden, og puffer ham blidt i Gyngestolen med et »De er, ved Gud, saa søde,« og Klokkeren trøstes med en Cigar, et »Hvabehar« og en rar Passiar, saa inden han gaar, har han glemt, hvad han kom for, — ja hvafor?

Naar Klokken slaar 12 paa Regensens Ur, — altsaa til Middag — altsaa midt paa Somren — saa søger Slaabrokkene Føde ved Gaardens grønne Borde og drøfter Døgnet's Slid og Strid, — og V. P. slaar sig ned og snakker med, — gnutter Fingrene og kommer med sylespidse Vitser — og som Ølkurven krydser Kannikkestræde til Hakons Kælder, krydser Vid og Alvor Klinge under Lindens Krone.

Der er Sold paa Salen, Sang og Skraalen, Røgskyers tykke, tætte Taage-tæppe sødmes mildt af Spiritus og Punch. — Næppe skelnes Salens Vægge, Stemmer bruser og Sangens Sluser stormer som Bjergskred gennem Rummet. — Ragnarok raser. — Da slaar et Lysglimt gennem Larmen, alting tier, — V. P. taler. — Som en lutrende Lue staar han der og lyser op i Salen med sit spillende Vid, spidder Kvinder paa Knappenaale eller kaster Klokkerens Kummer i Grams for Indflyttersjæle. — Skaal. —

I sene Nattetimer er V. P. Sjælesørger for det søgende og sørgende Studentersind.

Saa sandt, som der ikke kan tænkes en Himmel uden Sankt Peder eller et Helved uden Djævel, — kan der ikke tænkes en Regens uden V. P., — Vennen, Værneren og Viceprovsten.

Hassan.

En Udvikling — og dog.

Regensen anses med Rette for det Sted, hvor de akademiske Traditioner i videst Omfang holdes i Hævd. Ikke, at der paa Regensen eller i dens Liv ikke finder nogen Udvikling Sted; det gør der i høj Grad. Kun ganske enkelte Regensianere er i Dag i Stand til at ryge en lang Pibe, og den sagn- og sangomspundne Punch kæmper i sin sidste Skanse mod Hakons Pilsnere og Davidsens fristende Fluida; men alligevel er det, som om man den Dag, man som Indflytter træder ind i Regensens Gaard, hvor Linden nikker sit tavse og dog saa forjættende Velkommen, føler sig grebet af Stedets Ærværdighed, og enhver Regensianer — kan være sig nok saa moderne indstillet — indfanges umærkeligt, men sikkert og hurtigt af Stedets Traditioner og værner om dem med Liv og Sjæl gennem Resten af sin Regenstid, selv om man er med til at give dem nye og mere tidssvarende Udtryksformer.

Naturligvis finder der stadig Fremskridt Sted, ikke mindst i ydre Henseende. Gaar man et kvart Sekel tilbage — og i dette Nummer er det vel mest naturligt at tage sit Udgangspunkt den Dag, da V. P. for 25 Aar siden holdt sit Indtog paa Regensen — vil man straks bemærke, at Regensianerne i den forløbne Tid har opnaaet meget betydelige Fordele.

Nævnes kan saaledes den inden for et overskueligt Tidsrum anskaffede Porcelænsbeholdning, der allerede før Krigen lærte Regensianerne at hamstre, og som et Tegn paa, at Regensen, sin Konservatisme til Trods, følger med Tiden, lyder den regensielle Skrivemaskines Klapren ud over den stille

Gaard; men langt de mest gennemgribende Forandringer var dog de, der fandt Sted omkring 1930. Indtil da havde Bøgek luderne fra Kommunitets Skove buldret i Regensianernes Kakkelovne; men nu afløstes disse af et moderne Centralvarmeanlæg, der — omend vel nok paa Bekostning af en Smule Hygge — betød et stort Fremskridt i Retning af Renlighed og Bekvemmelighed. Det medførte imidlertid endnu en Ting, nemlig Bortfald af Karleinstitutionen og dermed af Karleinspektørerne, de ærværdige regensielle Embedsmænd, der talte deres Ahner ca. 100 Aar tilbage i Tiden, i en Periode, der ligger langt forud for Klokkerembedets og de øvrige regensielle Embeders Opstaaen, og som var den første Spire til det regensielle Selvstyre. En ekstra Portnerskare og en Flok Rengøringskoner holdt i Stedet for deres Indtog paa Regensen. Samtidig maatte de sidste Rester af Vækningen, der havde været de regensielle Foreningers egentlige Formaal og givet dem deres Navn, uhjælpelig falde bort, og selv om denne Tradition for de fleste Foreningers Vedkommende ikke holdtes i Hævd og utvivlsomt der, hvor den var bibeholdt, maatte opfattes som et Rudiment, var dens endelige Forsvinden dog et Tegn paa, at et Afsnit af Regensens Historie gik i Graven for at give Plads for nye Tider og deres Krav til Regensianerne. Og de nye Tider kom og gav sig i de regensielle Nyanskaffelser saa forskelligartede Udslag som moderne Flugtstole, der om Sommeren kalder til et mageligt Hvil og en fredelig Passiar i Lindens Skygge, og alskens Sportsudstyr, fra Bordtennis til Adspredelse og Afveksling under Vinterens Slid og Badminton til Trøst og Husvalse for de Stakler, der i Sommertiden maa bære Dagens Byrde og Hede i Hovedstadens Stenørken, ja, selv paa dem, der i Sommertiden siger Regensen Farvel, er der tænkt, idet Telte og Soveposer m. v., omend naturligvis i ret begrænset Antal, staar til Regensianernes Disposition. Ikke mindst for disse Ofre paa Sportens Alter skylder Regensianerne en Tak til V. P., der paa en sjælden Maade har forstaaet at imødekomme moderne Tiders Krav samtidig med, at han med Rette anses for den sande Vogter over al god Regenstradition, og som har forstaaet paa virksom Maade at gøre sit til, at Udviklingen ledes ad saadanne Baner, at Regensen stedse har bevaret sin sande Kerne trods alle Omskiftelser.

Tider skifter, og Sæder mildnes, og hvert Udflytterhold tager, for at citere V. P., sin Regens med sig ud; men Regensen er alligevel sig selv, hvad enten man har oplevet den i den Tid, hvor Kakkelovnens Røg blandede sig med de lange Pibers, eller i Nutiden, hvor Bordtennisboldenes Klapren gaar i eet med Skrivemaskinens.

F.

Regens-Sport.

Jeg skylder Dem først og fremmest, nu da jeg staar her, paa den mest indtrængende Maade at lægge Dem paa Sinde at give Dem af med Studentergymnastiken.

(Af Prof. Hartvig Frisch's Tiltrædelsesforelæsning,
den 29. September 1941).

Efter en saadan Indledning til Studiet af klassisk Filologi er jeg begyndt at forstaa lidt af Baggrunden for den Interesse, som V. P., der selv var Dyrker af Studentergymnastiken, altid har haft for Regensens forskellige »Sportsgrene«, maaske med Undtagelse af en særlig Afart, der bestod i Længdekast med Vandspande i Gaarden efter Lindefrokosten. Alle, fra Bordtennis- til Fodboldspillere, var sikker paa V. P.'s Støtte, naar det gjaldt om at skaffe Penge til Formaalet; V. P. kunde altid komme i Tanker om et eller andet hidtil upaaagtet Legat, hvis Fundats — efter en rigtig Fortolkning — netop bestemte Renterne til Forbrug for dette øjeblikkelige Behov.

Naar jeg tænker paa V. P.'s Interesse for »Sporten« er det fra min egen Regenstid først og fremmest hans Indsats for Anskaffelsen af Regensens Lejrudstyr, jeg mindes. »Pip« havde gennem sine Telt-Sommerlejre i 1928 og 1930, der vakte de øvrige Regensianeres stille Misundelse, gjort en Begyndelse, og Interessen for selv at faa anskaffet Telte til week-end- og Sommerferiebrug, i Stedet for at være henvist til Studenterlejrene, var vakt, men vi manglede Penge. Da vi gik til V. P. med Sagen, var det ikke med meget Haab om at den kunde gennemføres, men V. P. var straks interesseret, og det tog ham netop saa lang Tid som var nødvendig, for at vi kunde følges op til »Lembcke«, at komme i Tanker om et Par Legater, der var tilstrækkelig store og netop laa og ventede paa at blive brugt til at købe et Par Telte for. Begyndelsen var meget lovende, Teltene blev straks taget i Brug og var »optaget« Resten af Sommeren. Jeg ved ikke, hvorledes det senere er gaaet, men hvis Regensen ikke i Øjeblikket disponerer over et første Klasses Teltudstyr, er det ihvertfald ikke V. P.'s Skyld.

Jeg er selv ganske uden »sportsmæssige« Kvalifikationer, og naar jeg har dristet mig til at blande min Røst i Hyldestkoret til V. P. ved at nævne hans Betydning for Regensianernes Ve og Vel navnlig paa Sportens Omraade, er det med fuld Bevidsthed om, at jeg er ganske ude af Stand til at gøre dette efter Fortjeneste, og naar jeg alligevel forsøger det, sker det blot for at faa Lejlighed til at være med til at sige V. P. en ringe Tak for den aldrig svigtende Interesse, han paa dette som paa saa utallige mange andre Omraader viste os, og for det han har betydet for os alle sammen, da vi boede paa Gaarden.

Martved.

V. P.'s 70-Aars Fødselsdag.

I den lunefulde og omskiftelige Maaned April paa dens 5. Dag h. a. gjorde Regensen en Fest for, ved og med V. P. Og denne Fests Væsen var som Maaneden stærkt omskiftelig. Thi ved Frokosttid, den Tid, da Regensianere har for Sæd at staa op, gjorde V. P. et Gæstebud paa Salæ med Vin, Cigares m. m., og her var V. P. saavel in natura som in effigie opstillet til Beskuelse og Benefice for alt Folket. Og her gjorde Klokkeren en Tale og efter ham Baastrup, og efter Baastrup Provsten, og efter Provsten V. P., og hver syntes, at sin Tale var den uforligneligste. Og saa syntes ogsaa Regensianerne.

— Og efter dette kom Hvilen til Regensianerne, men til V. P. kom et i det uendelige sig fortsættende Tog af Gratulanter. —

Men med Mørket kom V. P.-Ballet. Og her var der — V. P. til Ære, Alumnerne til Fryd — samlet en udsøgt Skare af Kvinder. Og de søgte ved idel Morskab at vise, hvor højt de agtede Festens Midtpunkt. Og en af disse sænkede over V. Pistens Hoved en Laurbærkrans, og en fhv. Alumne, P. J. Hansen, foredrog en paa Vers gjort Hilsen fra en anden fhv. Alumne, Kaj Munk. Og Klokkeren, der ikke var tilfreds med den Samling Kvinder, han saa for sig, tilkaldte fra Erhvervslivet Lise Thomsen. Og hun kom og gjorde Lykke. Og efter hende fremtraadte den da paa Regensen velkendte Skjald, Rasmus, og hyldede V. Pisten i en storslaaet Ode. Og saaledes havde da Gratierne og Apollodyrkerne hævdet deres Plads ved Siden af Talernes Mængde.

Og Festen fortsattes til langt over Midnat.

Og V. P. var ung blandt de unge.

Maleren Gorm Hansens vellignende

PORTRÆT AF VICEPROVST THUNE JACOBSEN

er nu fremstillet i en smuk litografisk Udførelse.

Der er kun fremstillet 400 Eksemplarer.

Format 35×50. Pris Kr. 2.50.

Faas hos Regensens Boghandler

ARNOLD BUSCK

International Boghandel — Papirhandel

KJØBMAGERGADE 49

Til Viceprovstens 70 Aars Fødselsdag.

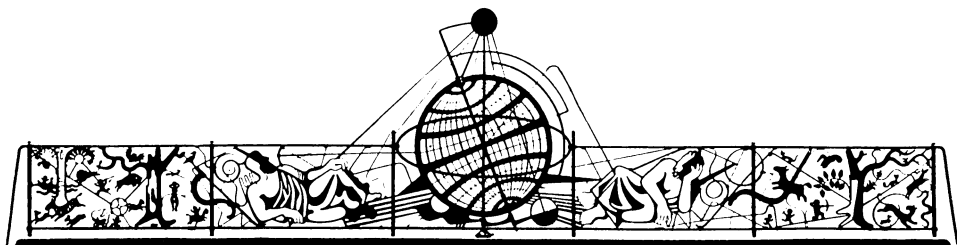
Tillykke til V. P. og Gaarden fra Kaj Munk.

(Im wunderschönen Monat April).

Vi har ondt af den Pige, vi har morderlig ondt
af den Pige, der ikke fik ham.
Men han drømte i Morges, lige inden han vaagned,
da drømte han, det var sket.
At hun virkelig dengang, for de mange Aar siden,
havde haft Heldet med sig. —
I Dag var hun staaet op før han
og stod der med Kaffen til ham:
»Vaagn op, søde Far, vaagn op, lille Mand,
for du fylder 70 i Dag,
skønt man ved Gud« — her strøg hun ham over
den ædle Bølge af Haar over Panden —
»skulde synes, det ikke kan passe.«
Og skønt søvndrukken evned han straks at svare:
»Man skulde dog endnu mindre tro det,
naar man ser paa dig, søde Mor.«
Saa drak de Kaffen.
Hun pludred. Hans Øjne,
hans underligt rene og rolige Øjne,
ubesmittede blaa,
hvilte paa hende hele Tiden.
Og altsaa hun pludred:
»Aah, Far, hvis du vidste,
hvor godt jeg synes,
vi to har egnet os for hinanden!
Hvor tit har jeg været
lykkelig over dig
og af og til ogsaa stolt!
Vort dejlige Hjem,
vore raske Børn,
som du altid forstod,
og som altid holdt af dig,
i Hverdagens Arbejd,
som naar vi holdt Fest.
Hvor elsked jeg dig
i Studerekammerets
Fortidsro —

for der var saa stille,
saa kvægende stille
som intetsteds ellers
i dette larmende
skøre Aarhundrede
— det var dine Tanker,
der ejed den Fred
og spredte den om sig.
Men naar jeg og de unge
trængte til Larm,
var du den gladeste
mellem de glade
— du ramte i Centrum,
var Prik over i'et —
der var en Tid,
da de kaldte dig Prik.
Hvor har du levet
i Børnenes Sind!
naar de fløj ud
af Reden, de kære,
tog de altid et Stykke
af dit Sind med
— det vil kendes i Danmark,
hvad Far de havde.
Tak, trofaste Mand,
for alt godt du gav mig
de mange Aar,
vi har levet sammen.
En Tak fra mig
og en Tak fra Børnene,
en stor varm Tak.«
Og dermed slog hun
de fine Arme
om ham og gav ham
et Kys med Smæk.
Det vaagned han ved,
og saa, at det bare
var Linden, som havde
bøjet sig frem
helt ind imod Ruden
for at hilse Tillykke.
Han saa, det var Linden
— og blev slet ikke skuffet.

Fra Regensen.

Sommerklokkeratet 1941.

Ved Generalforsamlingen d. 13. Marts 1941 blev Klokkerembedet besat af Uglen ved undertegnede efter en hidsig Kamp med 5, — fem —, Foreninger. Oppositionsforsøg og Tilløb til ekstraordinær Generalforsamling løb ud i Sandet, endskønt »Tilia« og »Pip« havde fundet hinanden i hellig Kamp mod den reaktionære Klokke og forhadte Forening.

Den 5. April fejredes V. P.'s Fødselsdag paa den Vis, som det berettes andetsteds i Bladet.

Den 8. Maj afholdtes Bededans, der i Aar fik et særligt festligt Forløb ved at Regensen fik Besøg af 14 Lundensiske Studenter og Studiner, der — til Dels — indkvarteredes paa Regensen.

De deltog i Lindefrokosten, der i Aar igen havde det gamle, traditionelle Forløb, den maatte dog grundet paa det kolde Foraar holdes paa Salæ. — Vi haaber snart igen at se svenske Studenter paa Collegium Domus Regiæ.

Lindedans afholdtes i Juni, og dens Sukces er trods de beskedne Former en Kendsgerning, ligesom Sommersoldet var en Vederkvægelse for de tørstige Sjæle, der maatte døje Julivarmen herinde paa Stenbroen. Lindehygge gør det ikke alene.

Ved Generalforsamlingen den 11. September 1941 enedes man om at lade Pip og Tilia fortsætte deres heroiske men forgæves Kamp, og de øvrige Foreninger delte broderligt Embederne. Uglemanden Togeby blev Klokke.

Dette er de ydre Rammer om Regenslivet i den forløbne Sommér; skulde nogen ønske nærmere Oplysninger om Regensens indre Liv, vil de i Kirkebogen kunne finde nedfældet Tanker herom, thi i denne Tid mere end nogensinde gælder det gamle Ord: Regensen vender sit Ansigt indad! Og saadan bør det være!

Jakob Øster,
stud med.

Pianisten, cand. polit. *Alexis Jonsson*, København [1895—97 og 1899—1901] er afgaaet ved Døden den 21. April 1941.

Politimester *Paul Volkersen*, Skive [1897—99] har taget sin Afsked fra 31. Oktober 1941.

Overingeniør *Aage Bretting* [1908—10] blev i 1940 udnævnt til Professor i Vandbygning ved Danmarks tekniske Højskole fra 1. August 1940.

Landsdommer *Louis Carstens* [1909—11] blev i 1940 udnævnt til Højesteretsdommer fra 17. Febr. 1940.

Landsdommer *Ove Frederik Krarup* [1910—12] blev i 1940 udnævnt til Højesteretsdommer fra 1. Juli 1940.

Overretssagfører *Asbjørn Smitt*, København [1910—12] er afgaaet ved Døden d. 15. Sept. 1941.

Lektor *Hartvig Frisch*, M. F. [1910—14] blev Dr. phil. i Maj 1941 og udnævntes d. 19. Juni til Professor i klassisk Filologi ved Københavns Universitet fra 1. Juli 1941.

Forlagsboghandler, mag. art. *Palle Raunkjær* [1913—14] er ansat som Direktør for Det danske Forlag 1941.

Overtoldinspektør *Jørgen Andersen*, Aarhus [1914—16] er udnævnt til Overtoldinspektør for Østifterne fra 1. Juni 1941.

Dr. med. *Tage Kemp* [1914—18] er udnævnt til Direktør for Københavns Universitets Institut for human Arvebiologi og Eugenik fra 1. Juni 1941.

Inspektør ved Nationalmuseet, Dr. phil. *Therkel Mathiasen* [1915—17] er udnævnt til Leder af Nationalmuseets 1. Afdeling Juni 1940.

Sognepræst *Halfdan Raunsøe Høgsbro*, Sønderborg [1915—17] er udnævnt til Provst for Sønderborg Provsti.

Overlæge, Dr. med. *Paul J. Reiter*, Psykopatanstalterne i Herstedvester [1916—19] er udnævnt til Overlæge ved Kommunehospitalets psykiatriske Afdeling fra 1. Oktober 1941.

Lektor *Johannes Reumert*, Statsgymnasiet Schneekloths Skole [1916—18] er udnævnt til Lektor ved Metropolitanskolen fra 1. August 1941.

Dr. phil. *J. C. Jacobsen* [1917—19] er udnævnt til Professor i Fysik ved Københavns Universitet fra 1. Sept. 1941.

Overlæge, Dr. med. *Hans Ulrik Møller* [1917—19] er valgt til Formand for Det oftalmologiske Selskab i København 1941.

Professor, Dr. phil. *Hakon Lund*, Aarhus Universitet [1919—20] er udnævnt til Ridder af Dannebrog 1. September 1941.

Politikommissær *Povl Staunstrup* [1919—23] er konstitueret som Politinspektør hos Rigspolitichefen August 1941.

Lektor, Dr. med. *Harald Okkels* [1921—24] er udnævnt til Professor i normal Anatomi ved Københavns Universitet 1. Juli 1941.

Politikommissær *Anders Viggo Hansen* [1923—25] er konstitueret som Politinspektør.

Adjunkt ved Slagelse højere Almenskole *Georg Buchreitz* [1927—29] er udnævnt til Rektor ved Aabenraa Statsskole fra 1. August 1941.

Lektor ved Aurehøj Gymnasium *Søren Sikjær* [1927—29] er udnævnt til Rektor ved det nyoprettede Gymnasium i Nykøbing, Mors, Juli 1940.

Cand. jur. *Age Scheibel* [1931—34] har faaet Bestalling som Landsretssagfører Sept. 1941.

Politifuldmægtig Sv. *Age Dorn Jensen* [1933—36] er udnævnt til Fuldmægtig hos Statsadvokaten i Sønderborg fra 1. Juni 1941.

Regensianersamfundets

ordinære

Generalforsamling

afholdes *Lørdag d. 29. Novbr. 1941* paa Regensen.

Kammeratlig *Fællesspisning* hos Oscar Davidsen efter Generalforsamlingen.

Nærmere Meddelelse udsendes senere.

Husk Dagen

Udgivet af *Regensianersamfundet*.

Redigeret af Museumsinspektør *Jørgen Paulsen*, Frederiksborg Slot.

ARNOLD BUSCK, KJØBENHAVN

HANS JØRGENSENS BOKTRYKKERI